

ἀξενύχτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀξινύχτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ξενύχτιστος.

Ἐκεῖνος, πρὸς περιθάλπιν τοῦ ὁποίου δὲν ἠγρύπνησε κἀνείς: Ἐμ'νι οὐ ἄρρουσιους ἀξινύχτους.

ἀξεπαίδευτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπαιδευτός < ξεπαιδεύω.

Ὁ μὴ ἐκπαιδευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεπαίδευτα θ' ἀφήσουμε τὰ παιδιὰ; Λακων. Συνών. ἀπαιδευτος.

ἀξεπέραστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κρήτ. Σῦρ. Χίος — ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 2, 31 ἀξεπέραστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπεραστός < ξεπερνῶ.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν διεπέρασέ τις, ὁ μὴ διαπερασθεὶς Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἀξεπέραστη εἶναι ἡ κλωστή.

β) Ἐκεῖνος διὰ τοῦ ὁποίου δὲν διεπεράσθη τι Σύμ. Σῦρ. Χίος: Ἡ βελόνα ποῦ μοῦ δωκες ἦτανε ἀξεπέραστη (ἄνευ κλωστής) Σῦρ. Χίος 2) Ἀνυτέρβλητος, ἀνυπερτέρητος Κρήτ. — ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.: Πῶς ὁμῶς τὸ κατωρθώσανε αὐτὸ οἱ ἀξεπέραστοι πρόγονοί μας; ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν.

ἀξεπλέρωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξεπλέρουτος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπλερωτός < ξεπλερώνω.

1) Ὁ μὴ ἐξοφληθεὶς τελείως ἐνθ' ἄν.: Τό 'χω ἀκόμα τὸ χρέος μου ἀξεπλέρωτο σύνθηθ. 2) Ἀνανταπόδοτος Εὐβ. (Κονίστρ.): Τὸ καλὸ ποῦ μοῦ καμες δὲ θὰ σ' τ' ἀφήσω ἀξεπλέρωτο.

ἀξέπλυτος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπλυτός < ξεπλένω.

Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν τελευταίαν πλύσιν, ὁ μὴ ἀποπλυνθεὶς: Πιάττα ἀξέπλυτα. Πβ. ἀξεθέρμιστος.

ἀξεπούλητος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπουλητός < ξεπουλῶ.

Ὁ μὴ πωληθεὶς τελείως: Ἀξεπούλητα ἔχω τὰ σῦκα.

ἀξεπούλλιαστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεπουλλιαστός < ξεπουλλιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐξήχθη νεοσσός, ἐπὶ φῶς: Ἀξεπούλλιαστο ἄβγό.

ἀξέραστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀξέραγος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξέραστός < ξερνῶ.

Ὁ μὴ ἐκβληθεὶς τοῦ στομάχου δι' ἐμετοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐφας μῆλον ὁ ἄρρωστον κι ἀξέραστον ἐπέμ'νεν (ἀπέμεινε) Τραπ.

ἀξεροφύλλιαστος ἐπίθ. ἀξιρουφύλλιαγος Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεροφυλλιαστός < ξεροφυλλιάζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα δὲν ἐξηράνθησαν, ἐπὶ φυτῶν: Μὴ μαζών'ς ξιρουφυλλιασμένου καπνὸ, τὸν ἀξιρουφύλλιαγον νὰ μαζών'ς.

ἀξερρίζωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξιρρίζοντας Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀξερρίζωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερρίζωτός < ξερρίζω.

Ὁ μὴ ἐκρίζωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀξερρίζωτα κλήματα σύνθηθ. Δὲν ἀφῆκε 'ς τὸν κῆπο τίποτε ἀξερρίζωτο Ἄνδρ. Τοῦ δέντρου ἔμ'ν' ἀξιρρίζοντον Ζαγόρ.

ἀξερρώγιαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερρωγιαστός < ξερρωγιάζω.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῶν ἰστῶν ἀράχνης: Ἀξερρώγιαστοί 'ν' ἀκόμα οἱ τοῖχοι. Συνών. ἀξαράχγιαστος.

ἀξερτα ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέξερτα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄξερτος.

Ἐν ἀγνοίᾳ: Ἀνέξερτα τ' ἐμὸν ἐποίκεν ἀτο (ἐν ἀγνοίᾳ μου τὸ ἔκαμε). Συνών. ἀνήξερα.

ἀξερτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνέξερτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξερτός < ξέρω.

Ὁ μὴ γνωρίζων τι, ἀμαθής, ἀδαής: Ντ' ἀνέξερτον πλάσ' εἶσ' ἐσὺ τὸ παιδίον! (τί ἀμαθὲς πλάσμα εἶσαι σὺ τὸ παιδίον!). Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀνέξερτον διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό=τί;) Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνήξερος 1.

ἀξεσήκωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ξισήκοντας Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσηκωτός < ξεσηκώνω.

1) Ὁ μὴ μετακινήθεις τῆς θέσεώς του, ὁ μὴ μετατοπισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπ' τοῦ πουργοῦ ὡς τοῦ βράδ' τοὺν ἔχον 'δῶ ξισήκοντας Ζαγόρ. 2) Ὁ μὴ ξεσηκωθεὶς εἰς ἀντίγραφον, ὁ μὴ ἀντιγραφεὶς Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

ἀξεσκάλιστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκαλιστός < ξεσκαλίζω.

1) Ὁ μὴ διὰ σκαλίσματος καλλιεργηθεὶς, ὁ μὴ σκαλισθεὶς ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ μὴ ἀνερευνηθεὶς, ὁ μὴ ἀνακινήθεις ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἄφησε συρτάρι ἀξεσκάλιστο Λεξ. Πρω. Δὲν ἀφίνει δουλειὰ ἀξεσκάλιστη Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀξέσκιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σίλλ.) ἀξήσκιστους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκιστός < ξεσκίζω.

1) Ὁ μὴ σχισθεὶς, ἄσχιστος σύνθηθ.: Ροῦχο δὲν ἔμεινε ἀξέσκιστο. Συνών. ἄσκιστος. 2) Ἀμαθής, ἄπειρος τῶν τοῦ κόσμου Καππ. (Σίλλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀξέβγαλτος 2.

ἀξεσκόλιστος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκολιστός < ξεσκολίζω.

1) Ὁ μὴ περατώσας τὰς σχολικὰς του σπουδὰς ἐνθ' ἄν.: Ἀξεσκόλιστο παιδί. 2) Ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη τελείαν πείραν τῶν τοῦ κόσμου. Πβ. ἀξέβγαλτος 2.

Ἀντίθ. ξεσκολισμένος (ἰδ. ξεσκολίζω).

ἀξεσκόνιστα ἐπίθ. πολλαχ. ἀξεσκόνιστα Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀξεσκόνιστος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τι ξεσκονισθῇ: Ἐχω ἀξεσκόνιστα σήμερα Κορινθ.

ἀξεσκόνιστος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀξεσκόνιστος Κύπρ. Σύμ. ἀξεσκόνιος Κεφαλλ. Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ξεσκονιστός < ξεσκονίζω.

